

ἓνα - δυό - τρία - τέσσερα . . . ἄρνια (ἐνὸς ἄρνιου - δύο - τριῶν κλπ. πρὸς δήλωσιν τῆς ἡλικίας τῶν προβάτων, καθὰ ἀλλαγῶν προβατῖνα ἐνὸς - δύο - τριῶν γεννηματοῦ) Στερελλ. Γῖδια ἀπὸ ἓνα - δύο - τρία ψαλίδια (συνών. τῇ προηγουμένη πρὸς δήλωσιν τῆς ἡλικίας τῶν τράγων) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἔς τοῖς δεκαπέντε τοῦ Μαῖου, ἔς τοῖς εἴκονοι ποῦ τοῦ μῆνα βγήκαν οἱ Βλάχοι ἔς τὰς βουνά, βγήκαν οἱ βλαχοποῦλλες Μακεδ.

Ἦτελα ὅλα τοῦα γετ-τῆ, παδρούνα, τσαῖ ἀτ' τὸ γράτ-τι νὰ γετ-τῶ πλαούνα (ἦτελα ὅλα αὐτὰ νὰ γενῶ, κυρά μου, | καὶ τοῦ κρεββατιῶ σου νὰ γενῶ σκέπασμα) Καλημ.

Β) Ἐν συνθέσει σημαίνει **1)** Ἀπομάκρυνσιν, οἶον: ἀπόγωνα, ἀπόκοσμος, ἀπόμερος, ἀπονύχτερος, ἀπόστρατα κτλ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. ἀπόδημος, ἀπόμαχος, μεταγν. ἀπόσπονδος κτλ. **2)** Στέρησιν, οἶον: ἀπόπαιδο, ἀπόπαπας, ἀποδέξιος (ἀνεπιτήδειος), ἀποδιπλώνω (συνών. ξεδιπλώνω), ἀποζαρώνω (συνών. ξεζαρώνω), ἀποξεύω (συνών. ξεξεύω), ἀπομαθαίνω (ξεμαθαίνω) κτλ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. ἀπελεύθερος, ἀπεύχομαι, ἀπόδουλος, ἀπόμισθος, ἀπόπιτολις, ἀποστέρω, ἀποτυγχάνω, ἀπόφημι κτλ.

3) Ὑστερόχρονον, οἶον: ἀποβασίλεμα, ἀπόβροχο, ἀπόγεμα, ἀπόθερα, ἀπολείουρα, ἀπομεσήμερο, ἀπόπασχα, ἀποτρυγα κτλ. **4)** Ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, οἶον: ἀποδιαλεγούδι, ἀποζούμι, ἀποκοσκινίδι, ἀπομεινάρι, ἀπόπιμα, ἀποσπόρι, ἀποτρύγι, ἀποφάει κτλ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. ἀπόβρεγμα, ἀπόλουτον, ἀπόμελι, ἀπόξεσμα κτλ.

5) Ἐπίτασιν, οἶον: ἀπόξερβος (ἀδέξιος), ἀπομόναχος, ἀπόμωρος, ἀπόξενος, ἀπόστραβος, ἀποζυγώνω, ἀποκορδίζομαι, ἀπόμακρα κτλ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. ἀπαμβλύνω, ἀπογηράσκω, ἀποξηραίνω, ἀποσώπω, ἀποσκώπιω κτλ. **6)** Περάτωσιν καὶ παῦσιν ἀπὸ τινος ἐνεργείας, οἶον: ἀπογαλεύω (τελειώνω τὴν ἄμελξιν), ἀπογελῶ, ἀποζυμώνω, ἀποκαρφώνω, ἀπομοιράζω, ἀπομουστίνω (τελειώνω τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν), ἀποξηλώνω, ἀποσαραντίζω, ἀποσαρώνω κτλ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. ἀπανθῶ, ἀποκραιπαλῶ, ἀποπλουτῶ, ἀποφοιτῶ, ἀπομανθάνω, ἀποκαρτερῶ κτλ. **7)** Μεταβολὴν καὶ ἀποκατάστασιν εἰς τι, οἶον: ἀποβλακώνω, ἀποξενώνω κτλ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. ἀποθηριοῦμαι, ἀπολιθοῦμαι κτλ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΓαρδίκ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 98 κέξ.

ἀπὸ ἐπίρρ. Θήρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λεντεκ. κ.ά.) ἀπὸς Κρήτ. ἀπὲ σύννηθ. καὶ Τσακων. Ἦπ. Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) ἐπὲ Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Σῦρ. ἀπὰ Μῆλ. ἀπὲν Λνκ. (Λιβύσσ.) ἀπὶ Χίος (Μεστ. Πυργ. κ.ά.) ἀπέτα Θράκ. (Αἰν.) Ἦπ. Ἰμβρ. Λέσβ. Ἦπ. Λέσβ. ταπὲ Λέσβ. ἀπὸι Κάρπ. Κρήτ. κ.ά. ἀπὸις Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) ἐπὸι Κρήτ. (Σφακ.) ἀπὲι Πελοπν. (Μάν.) Χίος ἀπὲι Πελοπν. (Μάν.) ἀπὸι Θήρ. ταπὸι Θήρ. Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.)

Ἡ ἐπιρρηματ. χρῆσις τῆς ἀπὸ προήλθεν ἐκ φράσεων χρονικοῦ προσδιορισμοῦ, οἶον: ἀπὸ τότε, ἀπὸ χιτὲς κτλ., καθὰ ἡ αὐτὴ χρῆσις τῆς προθ. μετὰ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπετ. Φιλοσ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927) 28 κέξ. Ὁ τύπ. ταπὲ ἢ ἐκ τοῦ πετὰ κατὰ μετὰθεσιν καθὼς καὶ ὄνειρο - εἴνορο, ἢ ἐκ τῆς ἐνάρθου ἐκφορᾶς τ' ἀπέ, καθὰ ὁ ἐπόμενος τύπ. ταπὶό. Ὁ τύπος ἀπὲι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Ἰταλ. ροί λεγομένου ἄλλοτε παρ' ἡμῖν συνηθέστερον. Κατὰ τὸν Pernot οἱ τύπ. ἀπέ, ἀπὲι προέρχονται ἐκ τοῦ ἀπέκει - ἀπέει, καθὰ παιδάι ἐκ τοῦ παιδάκι κλπ., περὶ οὗ ἰδ. Λαογρ. 7 (1923) 295. Ἡ μετὰ τοῦ συνδ. καὶ συνεκφ. δεικνύει ὅτι ἡ οὕτως εἰσαγομένη πρότασις

ἐκφέρεται ὡς ἄμεσος ἀκολουθία τῆς προηγουμένης προτάσεως. Ἰδ. ΚἈμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 135.

1) Μετὰ τοῦτο, ἔπειτα, ὕστερον σύννηθ.: Πήγαινε ἐκεῖ καὶ ἀπὲ βλέπομε τί θὰ γίνη. Ἄς τό ἔξερα τότε καὶ ἀπὲ ἤξερα νὰ σὲ διορθώσω. Νὰ φάμε καὶ ἀπὲ φεύγεις. Νὰ ῥθῃς ἐδῶ καὶ ἀπὲ νὰ πᾶς ἐκεῖ σύννηθ. Κι ἀπὸ εἶδα πόγινε; Θήρ. Πήγαμε ἔς τὸ χωράφι, ἀπὸ τηρᾶμε γιὰ σύνεργα Βούρβουρ. Ἔρχονται πρῶτοι ἐφτὰ γιοὶ καὶ ἀπὸ δευτέρως ἔρχεται ὁ δεῖνα Λεντεκ. Πήγαινε καὶ ἀπὸ ἔρχομαι αὐτόθ. Ἦφερτάραν, ἀπὲ δώνει πάλι μιὰ καὶ κουλουριάζεται ἔς τὸ σοφᾶ (ἐνν. τὸ φίδι. Ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Ἦρθε, ἀπὲ μ' ἐχτύπησε Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ὁλο γρίνιαζε χιτὲς τὸ βράδυ, ἀπὲ ἤκλαιε Σῦρ. Ἔκατσα ἔως ποῦ ἐσκαπέτησαν μὲ τὰ μπαϊράκια τους, ἀπὲ ἐκατέβηκα κάτου Πελοπν. Ἀπὲ θὰ βάλλῃς τὰ νήματα μέσα νὰ χώνωνται καλὰ Σκῦρ. Ἀπὲ κάμνει τὸ νυφικαῖο τσαῖ κουκουλλώνεται (καὶ νυμφεύεται) Χίος Ἀπὲ τί ἔγινε; Πάρ. Κι ἀπὲ νιὰ θὰ γίνη ἡ μάνα σου; Μῆλ. Κι ἀπὲ βάλε τὴν κάνουλα ἔς τὸν πίρο Πελοπν. (Σουδεν.) Φάγαμαν καὶ ἀπὲ φύγαμαν Ἦπ. (Ζαγόρ.) Γέμωσες τὴν καρδάρα γάλα καὶ ἀπὲ τὴν κλότισησες Πελοπν. (Ἀργ.) Ὁ Χριστὸς πρῶτα βλόησε τὰ γένεια δον καὶ ἀπὲ τῷ μαθητάδω δον Μῆλ. Ἀπὲ βραδυάζ-ζει Χίος. Τσαῖ ἀπὲ φοβούντανε αὐτόθ. Πήγαμε ἔς τ' ἀμπέλι, ταπὶό φάγαμε σταφύλια Σαρεκκλ. Ἦ Γκιουζέλ-νιουνιὰ καὶ τὸ παλλ'κάρ' ἔλλαξαν καὶ στολίσκανα, ταπὶό . . . γυρίζ' ἢ Γκιουζέλ-νιουνιὰ καὶ λέγ' τὰ παιδιὰ (ἐκ παραμυθ.) Γέν. Βγάζ' τοὺν λάζου καὶ ννὴ τ'νάξ' μιὰ ἔς τὴ γαρδιά καὶ ννὴ ρίχιν' κάτ' καὶ ἀπέτα σου βγήκι κ' ἔφ'γι (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. Τσιράτοι, ταπὲ εἶπι γιὰ τί δ'λεῖα ἦρτι (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Σφάζουν ἓνα ὄζῳ . . . βρίσκουν ἓνα δοκάρι μὲ δυὸ χαλόνς καὶ τὸ περάσανε κεῖ καὶ ἀπὸς τὸ στέσανε ἔς τὸ πέραςμα ποῦ περνᾷ ὁ ὄφρις (ἐκ παραμυθ.) Κρήτ. Ἔδε κωπέλλα ποῦ ἔμαι καὶ ἀπὸς μὲ βέδουνε ἔς τὸ νερό! αὐτόθ. Τῇ βάει ἔς ἓνα σπίτι καὶ τὴν ἀφίνει καὶ ἀπὸι τοῇ λέει αὐτόθ. Τρώει πρῶτα τσαρδέλλες καὶ ἀπὸι μού θέλει γατρικὰ Θήρ. || Ἄσμ.

Μὴ μοῦ τὰ ῥίξεσαι κ' ἐγὼ σὰν νόματα τὸ λέω, καὶ ὡς τὸ ταχὺ θὰ τραουδῶ μὲ σὲ καὶ ἀπὲ θὰ φύω (ῥίξεσαι = συνερίζεσαι) Κῶς

Ἔτσι τὸ ζάρετε οἱ ἀστοί, τὸ δέντρο ν' ἀγαπᾷτε, ὥσπου νὰ φάτε τὸν καρπὸ καὶ ἀπὲ τὸ λημονᾷτε (ζάρετε = συνηθίζετε) Θράκ. (Αἰν.)

Πές μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ καὶ ἀπὲ νὰ σὲ πιστέψω Ἦπ.

Νὰ σ' ἀγκαλεῖσαι πατρικὰ καὶ ἀπὲ νὰ ξεφυχήσω Μῆλ.

Ἀφῆτε με νὰ ζᾶς ἐποῦ καὶ ἀπὲ μὲ σκοτώνετε (νὰ ζᾶς ἐποῦ = νὰ σᾶς πῶ) Πελοπν. (Μάν.)

Ἔμεῖς δὲν ἐγεννήσαμε, | ἐμεῖς δὲν ἀνεστήσαμε καὶ ἀπὲ δὲν τὰ λυπήθημα;

αὐτόθ. **β)** Ἐρωτηματικῶς πρὸς δήλωσιν ἀδιαφορίας ἢ ὅτι οὐδὲν πρόκειται νὰ συμβῇ μετὰ τὴν προηγουμένην πρᾶξιν σύννηθ.: Ἐφερα νερό. — Κι ἀπὲ; Πέθανε ὁ πατέρας του. — Κι ἀπὲ; γέρωσ ἦτανε. — Κι ἀπὲ τί μ' αὐτό; σύννηθ. Κι ἀπὸς εἶδα μὲ νοιάζει; Κρήτ. **2)** Καθόλου πρὸς δήλωσιν ἀντιθέσεως Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Κυδων. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) Σῦρ. Τῆν. κ.ά.: Ἀπὲ, ἂν εἶσαι κουτός, τί νὰ σοῦ κάνω; Καλάβρυτ. Πέ ἦταν ἰδῶ προτοῦ (ἀλλ' ἦτο ἐδῶ . . .) Ἄνδρ. (Κόρθ.) Πέ ἀκούω τ' ὀρῖα! αὐτόθ. Εἶναι καλὰ νὰ λουγιάξ' τ' δ'λεῖα τ', ἀπὲ σὰ δὲν ἔχ' μυγαλὸ τοῖ φ'τρών' ἔτσει π' δὲν δὴν σπέρνιν, τί νὰ τοὺν κάνου ἰγῶ; Κυδων. **β)** Ἰδίᾳ πρὸς δήλωσιν ἀντιθέσεως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τι, ὡς πρὸς, ὅσον ἀφορᾷ Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Κλών.) κ.ά.: Ἰσὺ νὰ εἶσι καλὰ καὶ ἀπὲ ἰγῶ ὅπους καὶ ἂν εἶμι δὲν πειράξ' Ζαγόρ. Αὐτὸν κοίταξι νὰ τοὺν σλαρώῃς καὶ ἀπὲ τοὺν δεῖνα τοὺν κατα-

φέρου ἰγὼ (ολαρώης = στελιαρώσης, μαστιγώσης) αὐτόθ. Ὁ δεῖνα εἶναι καλός, καὶ ἀπὲρ ὁ δεῖνα (ἐνν. μὴ ρωτῆς δὲν εἶναι καλός) Κλών. Ὁμορφ' εἴμ' ἐγὼ, καὶ ἀπὲρ σὺ! Ἡπ.

3) Πρὸς δὴλῶσιν προσθήκης λόγου σπουδαιότερου, σοβαρωτέρου, ἐκτὸς τούτου, ἐξ ἄλλου Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σῦρ. Τήν. κ.ά.: Ἀπὲρ γλυκὰ εἶναι τὰ λεφτά, γιατί τὰ ἔχω γὼ κοδοδέματα! Ἄνδρ. (Κόρθ.) Ἐπὲρ δὲν εἶναι ὦρα Σῦρ. Ταπὸ γελῆς καὶ ὅλα Σαρεκκλ. Λείνανε τὰ σταφύλια τὸ ἀπὲρ πρὶ τὰ πασκάσωμε (καὶ μάλιστα πρὶν τὰ δοκιμάσωμεν) Τήν.

ἀπόβα ἦ, (Ι) Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ λογίου ρ. ἀποβαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀναβαίνω - ἀνάβα (ιδ. ἀνέβα), διαβαίνω - διάβα κτλ. Ἀποβάθρα: Εἶδεν τὸν ὁ καπιτάνιος εἰς τὴν ἀπόβαν καὶ ἐφώναζ-ζέν του.

ἀπόβα ἦ, (ΙΙ) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Χίος (Καλημ. Πιτ. κ.ά.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἡ σχηματιζομένη αὐλαξ μεταξὺ καλλιεργημένου διὰ τῆς σκαπάνης ἀμπελῶνος ἢ ἀγροῦ καὶ μήπω καλλιεργηθέντος ἰδία ὅταν ἡ σκαφή γίνεται εἰς ἱκανὸν βάθος Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Χίος (Καλημ.) Συνών. ἀποβάθη (ιδ. ἀποβάθος 2), ἀποσκαφή. Πβ. ἀνακούφισμα. 2) Τὸ ἀποτόμως βαθὺ μέρος τῆς θαλάσσης εἴτε παρὰ τὴν ἀκτὴν εἴτε ἐσωτέρω Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Χίος (Πιτ. κ.ά.): Εὐτοῦ εἶναι ἀπόβα, μὴν πὰς Χίος θὰ σὲ ρίξω σὲ κάμμιαν ἀπόβα Πιτ.

ἀποβαγγερίζω ἀμάρτ. ᾠβαγγερίζω Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαγγερίζω.

Ἐπὶ τῶν ἱερέων, τελειῶνω τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ εὐαγγελίου: Τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς φερτάρεις τὸν παπᾶ, ἀφοῦ ᾠβαγγερίση (πρόκειται περὶ χρηματικῆς προσφορᾶς τῶν ἐκκλησιαζομένων χριστιανῶν γινομένης τὸ Πάσχα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ εὐαγγελίου).

ἀποβαζανώνω ἀμάρτ. ᾠβαζανών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βαζανώνω ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βαζάνι.

Λαμβάνω τὸ χρῶμα τοῦ βαζανιοῦ, τῆς μελιτζάνας, ἐκ φόβου ἢ ἄλλης συγκινήσεως. Συνών. βαζανιάζω, μελανιάζω.

ἀπόβαθα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. Ζωή² 123 ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόβαθος.

1) Οἶονεἰ ἐκ βάθους, ἐξ ἀποστάσεως μακρινῆς ὑποκώφως ΚΧατζοπ. ἐνθ' ἄν.: Ὁ τὸν ἀέρ' ἀχοῦνε ἀπόβαθα καὶ θλιβερά τὰ μουγκρητά. 2) Εἰς βάθος, εἰς μακρινὴν ἀπόστασιν ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ποῦ δείχνεις, Μοῦσα; — Ἀπόβαθα καὶ ἀπόμακρα.

ἀπόβαθος ἐπίθ. (Νουμᾶς 204,7) ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 241 ΚΠαλαμ. Βωμ. 103 ΓΨυχάρ. Ταξίδ. 3 11 ἀπόβαθη ἦ, Χίος (Καλημ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βάθος.

1) Ὁ εἰς βάθος κείμενος κυριολ. καὶ μεταφ. (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν.: Ἐνα ἀπόκοσμο χαμώγελο καὶ μὰ ἀπόβαθη φέξι τρεμούλλμαζαν 'ς τὰ μάτια του (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) || Ποίημ.

Ὁ τὸ εἰκόνισμα τὸ ἀπόβαθο κρεμμεῖται ἀχνὸ καντήλι

ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν. β) Ὡς οὐσ., τὸ εἰς βάθος κείμενον, τὸ ἀδιόρατον ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Κάθε λέξι ποῦ τρανούσαμε ἀπὸ τ' ἀπόβαθα τῆς ἱστορίας ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.) || Ποίημ.

Καὶ ποιῶν ψυχῶν τ' ἀπόβαθα, τοὺς κόρφους ποιῶν μητέρων ἀφήσατε καὶ βγήκατε; ...

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ θηλ. ἀπόβαθη οὐσ., ἀπόβα (ΙΙ) 1, ὁ ιδ., Χίος (Καλημ.)

ἀποβάθρα ἦ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποβάθρα.

Τὸ μέρος τῆς παραλίας, ὅπου ἀποβιβάζονται ἀπὸ τῶν πλοίων ἢ ἐπιβιβάζονται εἰς αὐτὰ ἄνθρωποι καὶ ἐμπορεύματα: Ἐγέμισε ἡ ἀποβάθρα ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ ἐμπορεύματα. Κάθονται 'ς τὴν ἀποβάθρα καὶ ἀγναντεύουν τὰ βαπώρια. Συνών. ἀπόβα (Ι), σκάλα.

ἀποβαθύνω Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀποβαθύνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαθύνω.

1) Κάμνω τι βαθύτερον, ἐκβαθύνω Κρήτ.: Ἀφῆσ' το σὺ τ' αὐλάκι καὶ ἐγὼ τ' ἀποβαθύνω. 2) Ἐλαττώ τὸ βάθος Πόντ. (Χαλδ.) Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸ βάθος μου Πόντ. (Τραπ.): Ἐπεβάθυνεν τὸ ποτάμι.

ἀπόβακλο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βάκλα.

Πληθ., τὰ ὑπολειπόμενα κεράτια ἐπὶ τοῦ δένδρου μετὰ τὴν διὰ ραβδισμοῦ συγκομιδὴν. Συνών. ἀπορράβδι. Πβ. ἀποτρούγι.

ἀποβαλαρᾶ ἦ, ἀμάρτ. ᾠβαλαρὰ Κύπρ.

Ὡς ἐξ ἀρσεν. ἀποβαλάρεις, ὁ ἐκ τοῦ ἀπέβαλα ἀορ. τοῦ ἀποβάλλω.

Ἡ προώρως ἀποβαλοῦσα τὸ ἔμβρυον προβατίνα.

ἀποβάλλω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.)

ᾠποβάλ-λω Κάλυμν. ἀπουβάλλων Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Καρδίτσ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ᾠουβάλλων Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) ἀποβάλων Ἄνδρ. ᾠοβέλλον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀποάλ-λω Κάρπ. ἀποάλδω Κάρπ. ᾠοάλ-λω Κύπρ. ἀποβάνου Τσακων. ἀπουβάνου Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποβέρων Κρήτ. ᾠηβάλλω Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Μέσ. ἀποβάλλομαι Εὐβ. (Κάρυστ. Πλαταν.) κ.ά. ἀποβάλλομαι Πάρ. ἀποβάλλομαι Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) ἀποβέρνομαι Χίος (Καρδάμ.) ἀπουβέρνομαι Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. ἀπουβέρνομον Λυκ. (Λιβύσσ.) ᾠηβέρνομαι Κρήτ. (Σέλιν.) ᾠηρβένομαι Κρήτ. (Πρασ.) ᾠηρδένομαι Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.) Μετοχ. ᾠηρδαμένη Κρήτ. (Σφακ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποβάλλω. Οἱ εἰς -νω τύπ. καθὼς καὶ στέλλω - στέλνω, φέρω - φέρνω κττ. Ἡ ἀρκτική συλλαβὴ τοῦ θέματος βα- ἐτράπη εἰς βε- ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπέβαλα κατὰ τὸ σχῆμα γδέρω - ἔγδαρω, ζεσταίνω - ἐξέστανα. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,278 κέξ. Οἱ εἰς -ρνω τύπ. κατὰ φωνητικὴν τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ καθὰ στέλνω - στέρνω. Ἡ τροπὴ τῆς προθ. ἀπο- εἰς ἀπη- ἐκ τῆς αὐξήσεως, καθὰ ἀπολογοῦμαι - ἀπηλογοῦμαι. Ὁ τύπ. ᾠηρβένομαι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ ἀντὶ ᾠηβέρνομαι. Εἰς τὸν τύπ. ᾠηρδένομαι τὸ ἔνρινον τῆς ἀρκτικῆς συλλαβῆς διὰ τὴν προθ. ἀδὸ ἀντὶ ἀπό, τὸ δὲ τῆς ἐπομένης συλλαβῆς κατ' ἀφομοίωσιν.

1) Ἀποπέμπω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω λόγ. κοιν.: Τὸν ἀπέβαλαν ἀπὸ τοῦ σχολεῖο. Κάθε χρόνο ἀποβάλλεται γιὰ τοῖς ἀταξίαις του κοιν. Μοῦ βρῆκε κάτι πατήματα καὶ μὲ ἀπόβαλε Νάξ. β) Ἐπὶ ὑφασμάτων, ἀποβάλλω τὸ χρῶμα Πόντ. (Σαράχ. Τραπ.): Αὐτοῦ ἡ πασ-μὰ ἐπέβαλεν (αὐτὸ τὸ τίτι ξεθώριασε) Τραπ. Συνών. ξεθωριάζω. γ) Ἀποτρίβομαι, παλαιοῦμαι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): ᾠηβάλε τὸ φόρεμα σ'. δ) Ἐκβάλλω, ἐκχύνω, ἀπολύω Κύπρ.: Ἀπ-πή-

